

— Тебъ! — се удивляваше тя. Тѣ отдаватъ това на тебе! Това е отвратително!

— Ето! така е, Ана. И за това, —

Думата «Ана» прозвуча тѣй нѣжно на нейнитѣ уши, че тя се замълча отъ умиление: то ѝ припомнише за ония интимни часове, които все още топлѣха душата ѝ.

— Азъ ще направя всичко възможно, Коля, му отвърна Ана.

— Колко ти благодаря, Ана! — повтори името ѝ Николаевъ.

Ана замълча, подадена на сладки спомени. И безъ да вдигне глава, тя чакаше да чуе още веднажъ името си отъ неговитѣ уста.

Ала той замълча, огледвайки се наоколо да ги не види нѣкой.

— Моля, да знаешъ какъ жаднѣй сърдцето! — Азъ бѣхъ се зарекла. Азъ бѣхъ задушила въ себе си . . . Но щомъ чухъ отъ твоитѣ уста името си . . . Тя протегна ръка къмъ неговата. Ала той се извърна пакъ: — ще ни види нѣкой. Слѣдъ тая връзка, — прошепна той.

Азъ те моля да бждемъ прѣдпазливи.

Ана се пробуди като отъ съевъ. Тя си спомни, че това е оня Николаевъ, който не може безъ обществото и сломена отдрѣпна ръка.

Настава дълго мълчание.

Той бѣше доволенъ, че получи обѣщанието ѝ да издѣе тя съ отворено писмо. И обмисляше какъ трѣбва да се държи, за да не я отклони отъ обѣта ѝ.

Тя мълчеше дълбоко угорчена отъ обноската му и незнаеше какво да направи, за да тури край на тая срѣща.

— Да си ходимъ ли? — попита той.

Тя стана.

— Не бивай такава, Ана. — Той потрети името ѝ, виждайки, че това обръщение я разполага къмъ него.

Ала Ана го прѣсѣче: —

— Доста, доста! Азъ разбрахъ!

Николаевъ изгуби пакъ надежда: той разбра, че тя се отказва отъ обѣщанието си. И когато достигна на кръстопятя, гдѣто трѣбваше да се раздѣлятъ, тоѣ запита смутенъ: — Да се надѣвамъ ли за писмото? —

— А, ха, — съ насмѣшка забѣлѣза тя. — Онова, което обѣщай — обѣщано бива. Не е ласкавата дума, която ме